

Maar ik stel er prijs op, uitdrukkelijk te doen uitkomen dat ik geenszins met Dr. HERMANIDES mee ga in zijn opvatting omtrent de taak van het Hoofdbestuur, al zijn wij beiden er dan ook van overtuigd dat onze Maatschappij echt democratisch van aard is.

Het is den Heer HERMANIDES een ergernis, dat het Hoofdbestuur zich ver-stout uit eigen beweging voorstellen aan het oordeel der Algemeene Ver-gadering te onderwerpen, zijn meening uit te spreken over voorstellen van de Afdeelingen uitgegaan, te spreken van „praerogatieven”, alsof een Hoofd-bestuur ooit iets vóór hebben kon! Zelfs de naam *Hoofdbestuur*, waardoor het algemeene bestuur zich van de afdeelingsbesturen onderscheidt, is den Heer HERMANIDES een wanklank in het oor.

Omlaag met al wat daar uitsteekt! „De Heeren aan de groene tafel zijn „niet het Hoofd”. Ja zij mogen niet eens *bestuur* zijn. De leiding der zaken is niet, zooals ik, naar het oordeel van Dr. HERMANIDES ten onrechte, meende, aan het Hoofdbestuur opgedragen: „Het Hoofdbestuur is de onderdanige „dienaar — niet in naam, maar in de daad — der Maatschappij — de uitvoerder „van haren wil. Niets meer!”

Ik zou inderdaad niet gaarne willen dat men, omdat Dr. HERMANIDES mij de eer aandoet aan zijn philippica een paar woorden van mij te laten voor-afgaan, het er voor hield, dat ik mee zou willen doen aan dat nivelleeren.

Naar mijn opvatting is in een organisme als onze Maatschappij een goede gang van zaken alleen mogelijk, wanneer het zich een bestuur aan het hoofd stelt, waaraan niet alleen de uitvoering van de besluiten der Algemeene Ver-gadering, maar ook de leiding der zaken, wordt opgedragen. Voorzooover mij bekend is, werd tot dusver deze opvatting algemeen gehuldigd. Aan het democratische beginsel, dat aan onze Maatschappij ten grondslag ligt, wordt daardoor niet te kort gedaan. Het Hoofdbestuur wordt door de Alge-meene Vergadering gekozen, en, opdat het niet allengs een macht zou worden niet uit, maar tegenover de Afdeelingen, wordt ieder lid daarin slechts voor beperkten tijd benoemd.

Wenscht men, met Dr. HERMANIDES, van alle leiding af te zien, en de uit-voering der besluiten op te dragen aan een Commissie die niets meer is dan de onderdanige dienaressse der Maatschappij, dan spreke men zoomin van een bestuur als van een hoofdbestuur, maar dan zij ook bedacht, dat men zich niet op democratischen, maar op anarchistischen bodem begeeft.

C. A. PEKELHARING.

IETS OVER DR. HERMANIDES Z'N „LÈSE MAJESTÉ”.

De opvatting, die Dr. HERMANIDES hecht aan het woord Hoofdbestuur in de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst, wijkt ge-heel af van het wezen der zaak. In de meeste vereenigingen, die bestaan uit afdeelingen, die elk een afzonderlijk bestuur hebben, is men gewoon het algemeen bestuur, als vertegenwoordiger en uitvoerder van den wil van de ge-heele vereeniging of maatschappij, met den titel Hoofdbestuur te benoemen. Men lette op de Maatschappij tot Nut van 't Algemeen, op onze Maatschappij,

en meerderen. Toen de Vereeniging van Spoorweg-artsen zou opgericht worden, en de oprichters zich voorstelden, dat die vereeniging uit afdeelingen zou bestaan, werd het algemeen bestuur der Vereeniging ook Hoofdbestuur genoemd. Toen het bleek, dat er wel leden, maar geen afdeelingen ontstonden, liet men den naam Hoofdbestuur weg, en noemde het eenvoudig Bestuur van de enz. Ter onderscheiding dus van de besturen der verschillende afdeelingen, die de maatschappij samenstellen, noemt men het algemeen bestuur, Hoofdbestuur, zoolang er dus afdeelingen bestaan in onze Maatschappij, behoeft men niet tot de onthoofding over te gaan, die Dr. HERMANIDES voorstelt. Wilde Dr. HERMANIDES een verkeerden onzinnigen naam blameeren, hij zou liever gewezen hebben op den naam „Algemeene Afdeeling”, dat is een onzinnige naam, waarvoor men liever „buitenleden” moest lezen. Nog enkele opmerkingen naar aanleiding van het scherpe stuk van Dr. HERMANIDES: Zoolang het mij heugt, gaan er zoo nu en dan voorstellen uit van het Hoofdbestuur ter Algemeene Vergadering, en niemand kwam daar tot dusverre tegen op en m. i. te recht. Wij lezen in Art. 20 van de Wet: „De handhaving van de wetten, en de belangen der Maatschappij mitsgader de uitvoering van haar besluiten is opgedragen aan het Hoofdbestuur”. In de 2de zinsnede van dat Wetsartikel ligt m. i. volkomen de macht van het Hoofdbestuur om voorstellen, die zij meent in het belang der Maatschappij te zijn, aan het oordeel van de Algemeene Vergadering te onderwerpen.

Dat het Hoofdbestuur vele voorstellen voor de Algemeene Vergadering van een praeadvies voorziet, is, naar mij voorkomt, ten gemak van de voorstellers. Kwam het bestuur er eerst mee aan op de Vergadering, gelijk men werkelijk uit Art. 57, 2de zinsnede van de Wet, moet lezen, dan zou de woordvoerder der betreffende afdeeling allicht minder goed beslagen op het ijs komen, dan nu hij er lang vóór de Algemeene Vergadering reeds mee heeft kennis gemaakt. Dat het tegenwoordige Hoofdbestuur eenige H.H. benoemde tot adviseerende Hoofdbestuurs-leden, heb ik, en menig een met mij, beschouwd als een beleefdheid, bewezen aan verdienstelijke leden van de Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst. Die titel gaat zonder bezwaar van 's lands schatkist, en verleent die H.H. geenerlei recht, dat indruischt tegen eenige wet. Dat die Heeren de Hoofdbestuurs-vergadering zouden bezoeken, zal zeker niet strijden met het belang der Maatschappij, en wanneer er al te met toekomstige H.H. Hoofdbestuurders zijn, die hun veto tegen hun verschijnen mochten doen hooren: ze zouden zeker graag te huis blijven. Nog eens, het was een persoonlijke beleefdheid van dit Hoofdbestuur, bewezen aan eenige hoogst verdienstelijke leden onzer Maatschappij, die trots de 50 jaren, die ze na hun promotie achter den rug hadden, nog met lust en toewijding voor onze Maatschappij bezielde zijn.

En dat eenig Hoofdbestuur in het algemeen, dit bestuur in het bijzonder, reden vindt om in een gegeven geval af te treden, wel wie zou dit recht willen bestrijden, al kan niet ieder de reden billijken. Hier speelt de strijd-lust Collega HERMANIDES parten. Het woord van den grooten strijder: „Ik „ben niet gekomen om den vrede te brengen op aarde, maar het zwaard” wordt hem te zeer merg en been, wanneer hij vervolgt: „Het mag niet af-treden, tenzij deze het eischt”.

Risum teneatis amici?

Ik hoop, dat de vrede bewaard blijve, maar Dr. HERMANIDES is geen vrede-stichter.

Winschoten, 5 Juli 1892.

Dr. TH. HAAKMA TRESLING.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Roodvonk. Het aantal roodvonklijders op 5 Juli in de ziekenhuizen verpleegd bedroeg 2460.

DUBLIN. — Bij het 300-jarig jubilaem der Hoogeschool zijn in de medische faculteit bevorderd tot doctores honoris causa: Hertog CARL THEODOR van Beieren, GUSSEROW, BILLINGS, THOMAS BRYANT, ANDREW CLARKE, JOHN HUTCHINSON en GRAINGER STEWART, en tot doctores ofsciences: WALDEYER, LUDWIG, HERMANN en KOLLMANN.

PARIJS. — Volgens de *Progrès médical* van 25 Juni heeft Prof. VERNEUIL (geb. 29 September 1823) zijn ontslag als Hoogleraar ingediend. De *Progrès* is met dit besluit ingenomen en herinnert aan TROUSSEAU, die in den tijd, toen er nog geen „limite d'âge” bestond, wegens het klimmen zijner jaren vrijwillig zijn werkzaamheid verliet. Thans is het emeritaat voor de gewone Hoogleraren op 70, en voor hen, die gelijktijdig lid van het Instituut zijn, op 75 jaren bepaald. VERNEUIL heeft echter, volgens de woorden van de *Progrès*, „préféré descendre de sa chaire, que d'en tomber, et en agissant „ainsi, il a donné un bel exemple”. VERNEUIL was in 1853 agrégé, in 1868 Hoogleraar in de externe pathologie, en sinds 1872, als hoofd der chirurgische kliniek, aan de Pitié verbonden.

MUNCHEN. — Prof. HARNACK betuigt in de *Munchener medicinische Wochenschrift*, dat de maximaal-dosis van apomorphine in het „Arzneibuch „für das Deutsche Reich” niet zonder gevaar van 0.01 op 0.02 verhoogd is. Bij de voortreffelijke werking van het middel als emeticum moet met de daarmede gepaard gaande spierverlamrende werking rekening gehouden worden. Het is raadzaam steeds met kleine giften van 0.003—0.005 te beginnen, en zoo de werking niet tot stand komt, de dosis te herhalen. HARNACK injiciëerde zich eens 0.01 apomorphine pro dosi, en na herhaalde braken geraakte hij in een dusdanigen spier-collapsus, dat hij geen vingerlid kon verroeren en ineenzakte. Daardoor ontstaat „einer der hilflosesten Zustände”, des te kwellender, omdat het bewustzijn niet gestoord wordt. RABOW is het in casu met HARNACK geheel eens, en vond een injectie van 0.01 steeds voldoende, om zelfs den woeligsten en gevaarlijksten krankzinnigen tot bedaren te brengen.

ST. PETERSBURG. — Cholera In Astrakan waren op 2 Juli 19 nieuwe gevallen voorgekomen, behalve 45 op de schepen ter reede. Zooals de *Times* opmerkt wordt Europa meer en meer bedreigd. Alle van Astrakan